

Boe boe, boe boe. Het geluid van een loeiende koe galmde door de winkel. Alle blikken waren op haar gericht. Het geluid kwam uit haar gsm. Ze wist het, haar moeder...

Ze nam snel de oproep aan. “Mama?” Ze luisterde even en antwoordde: “Goed, ik kom zondag tegen elf uur, dan kunnen we samen lunchen.” Opnieuw luisterde ze even, waarna ze ophing.

Onderzoeksrechter Karin Degroot liep net de Delhaize uit, stapte naar haar Volkswagen Tiguan en reed huiswaarts. Wat een stressvolle dag was het weer geweest.

Nog geen tien minuten later parkeerde ze, zoals altijd, achter het appartementencomplex. Soms parkeerde ze in haar ondergrondse garage, maar dat deed ze nu niet. Het was gemakkelijker om direct uit te stappen en met de boodschappen door de achterdeur naar binnen te gaan. Parkeren in de kelder was sowieso lastig en ze wilde geen gedoe met tegenliggers of auto’s die net naar binnen wilden rijden terwijl zij naar buiten reed. Ze hield niet van ondergrondse parkeergarages, vooral niet vanwege haar angst om te veel gas te geven en dan iemand aan te rijden. Ze had al genoeg zenuwen. Haar vader had haar nog gewaarschuwd: “Een garage diep onder de grond? Denk daar nog eens goed over na.” Ze dacht toen dat ze er wel aan zou wennen, maar dat bleek niet zo te zijn.

Voor haar werk moest ze vaak onverwachts en snel naar een plaats delict rijden om vaststellingen te doen voor de procureur des Konings. Snel zijn en onder stress staan, in

combinatie met onverwachte tegenliggers? Nee, dank je.

De jonge onderzoeksrechter was een felbegeerde gescheiden vrouw. Ze hield bewust afstand van nieuwe relaties omdat ze het vertrouwen in mannen had verloren. Ook hier had haar vader haar voor gewaarschuwd, maar ze had zijn raad in de wind geslagen.

“Karin, meisje, die Jos Devocht is geen man voor jou, ik zie dat direct...” Naar de rest wilde Karin niet meer luisteren.

Wat was ik toch naïef, dacht ze. Sommige mannen kunnen zich goed verkopen, maar het is vaak slechts schijn die ze niet kunnen waarmaken. En dan begint de ellende.

Haar kortstondige huwelijk kon ze moeilijk verwerken. Het voelde alsof ze gefaald had, en daar kon ze helemaal niet tegen, het zat nog vers in haar geheugen...

Haar ex, Jos Devocht, was een fanatiek wielertoerist. Hij maakte elke dag zijn kilometers om, zo verklaarde hij, aan zijn conditie te werken.

Karin kon niet ontkennen dat hij aan zijn conditie werkte, maar niet alleen op zijn fiets.

Toen zij begon te twijfelen aan Jos en eens op zijn kilometer-teller keek, wist ze snel wáár haar ‘lieve’ man aan zijn conditie werkte.

Dit werd bevestigd door een collega, ook een wielertoerist, die Jos eens volgde. Hij vertelde Karin dat haar echtgenoot inderdaad fietste, maar ook aan zijn conditie werkte door op verschillende jonge vrouwen te kruipen en oefeningen uit te proberen. Welke oefeningen dat waren, wilde Karin zeker niet weten.

Toen Jos op een dag terugkwam van fietsen, had zij hem geconfronteerd met wat ze wist.

“Het is niet wat je denkt, poes...”

“Luister, Jos, jij hebt poezen genoeg. Jij fietst en werkt maar aan je conditie,” zei ze, terwijl ze de scheidingspapieren op tafel

legde. “Ik wil deze morgen getekend terug hebben en ik wil jou hier nooit meer zien.” Ze draaide zich om, maar gaf hem nog een laatste raad: “Zorg dat je je laat inenten tegen de kattenziekte.”

Zo maakte ze na twee jaar een einde aan hun huwelijk. Voorlopig wilde ze geen nieuwe man in haar leven. Alleen de gedachte aan haar ex deed haar verlangen verdwijnen. Het idee dat hij haar al tijdens hun korte huwelijk had bedrogen met andere vrouwen was onverteerbaar voor haar. Hopelijk kwam ze de ‘poezenliefhebber’ nooit meer tegen. Hij verdween uit haar leven, samen met zijn bijnaam. Tot op heden had ze nog geen seconde spijt gehad van die beslissing.

Ze moest nu al haar energie in haar werk steken. Maar dat was zwaarder dan ze had verwacht, veel zwaarder. Daarom wilde ze geen tijd opofferen aan een nieuwe relatie. Ze wist dat een nieuwe relatie te veel van haar zou vergen en haar zou afleiden.

Misschien later, als ze meer tijd had. Dan zou ze eens kijken op een datingapp, waarop mooie foto’s te vinden waren van mannen die overliepen van goede bedoelingen.

Promotie maken was nu haar doel. Ze wist dat de functie van procureur des Konings zou vrijkomen en ze deed er alles aan om zich te bewijzen. Haar ambities waren hoog. Normaal gesproken zou het te snel zijn voor die positie, omdat ze nog niet zo lang onderzoeksrechter was. Maar zij dacht daar anders over. Ze wilde snel carrière maken en dat zagen haar collega’s ook. Bovendien, zoveel kandidaten waren er niet.

Haar gedachten gingen terug naar de inval in de Stalenstraat waarvoor ze toestemming had gegeven. Wat uiteindelijk een flop was gebleken – en dat was nog zacht uitgedrukt. Het was een catastrofe, een half ingestort gebouw, verschillende gewonden en nutteloos ingezette manschappen. Ze zou het binnenkort tijdens de algemene vergadering moeten uitleggen. Ze overliep alles meerdere keren en vroeg zich af of ze die toestemming beter

niet had moeten geven en of ze hiervoor verantwoordelijk kon worden gesteld.

Ze had inspecteur Beeckaert dringend naar haar kantoor laten komen om alles nog eens te evalueren, maar hij was niet komen opdagen. Dat was geen goed teken. Voelde hij zich schuldig? Hij had immers aangedrongen op de inval na de bekentenis van die klokkenluider. Karin had grote twijfels over die klokkenluider. Misschien had hij zelf meegeholpen om een val uit te zetten en de politie voor aap te zetten. Bovendien had ze vernomen dat de enige verdachte die ze hadden aangehouden, was ontsnapt met hulp van een pas aangeworven agent. De stommititeiten stapelden zich op. Het was duidelijk dat het gerechtelijk apparaat in het vizier was genomen. Ze droeg haar handtas en een winkelzak van Delhaize en liep naar de lift.

Vanachter een boom met een zeer dikke stam werd ze zorgvuldig in de gaten gehouden door een man. Al wekenlang observeerde hij haar appartement en haar routines. Hij kende inmiddels al haar gewoonten. Hij mocht niet falen. Daarom had hij dit uiterst zorgzaam en goed voorbereid. Hij had er de tijd voor genomen.

De man bleef haar nauwgezet in de gaten houden. Hij wist dat ze nu in de lift was en straks in het halletje zou staan. Zijn timing klopte.

Karin zette haar boodschappentas in de keuken, ging naar de woonkamer, legde haar handtas op tafel en liep naar het raam. Ze schoof het raam gedeeltelijk open om wat frisse lucht binnen te laten. Ze keek naar buiten en tuurde naar het bos.

De man buiten, nog altijd verscholen achter de boom, grijnsde. Hij wist dat de tijd bijna was aangebroken. Karin handelde altijd volgens hetzelfde patroon. Het leek wel een filmscenario. Hij

wist dat het zijn tijd was om een rol te spelen in dit scenario. Terwijl het gerechtelijk apparaat nog niet bekomen was van hun stommiteiten, zou hij ze nu met nog ergere feiten confronteren. Langzaam het kwaad opdrijven, hij verheugde zich op wat komen ging. Dit stond zeker niet in Karins agenda.

Nu was het zijn beurt om in beweging te komen. Hij wist precies wat Karin nu zou doen, wat het voor hem uiterst gemakkelijk maakte. Elke woensdag ging ze winkelen. Bij thuiskomst keek ze door het raam, schoof het op een kier en tuurde naar buiten. Daar bleef ze even staan, genietend van de natuur, en ademde diep in en uit.

Na een korte pauze ging ze naar de badkamer om even later terug te komen in haar kamerjas. De man kon dit alles vaststellen met zijn verrekijker. Als zij de gordijnen had dichtgetrokken, had ze zijn plannen bemoeilijkt, maar dat had ze nooit gedaan.

Nu was de tijd aangebroken voor de mysterieuze man om in actie te komen. Het moest snel gaan, er mocht niets verkeerd lopen. Hij was hiervoor opgeleid in Albanië en dit was niet zijn eerste actie.

Na goed rondgekeken te hebben om er zeker van te zijn dat niemand hem kon zien, trok hij zijn capuchon over zijn hoofd. Hij pakte een kunststoffen emmer met deksel op die achter hem op de grond stond en liep naar de achterzijde van het appartement. Hij beklom de kleine ronde brandtrap die tegen de muur bevestigd was en leidde naar het bovenste raam van het appartement. Voor hij begon, haalde hij handschoenen uit zijn jaszak die hij achter zijn broeksriem stopte.

Karin wreef douchecrème over haar lichaam, genietend van het warme water. Dit was het fijnste moment van de dag voor haar.

De man beklom onderwijl de brandtrap tot bijna aan het raam van Karin, dat nog op een kier stond. Hij keek voorzichtig naar